

РОЗДІЛ 1

Ясяк-так пережила третій день-без-Кристіяна і свій перший робочий день. Добре було бодай на час забутись. Час летів: нові обличчя, робота, містер Джек Гайд. Містер Джек Гайд... Ось він, прихилившись до мого столу, всміхається, в блакитних очах танцюють іскорки.

— Добра робота, Ано. Думаю, ми з тобою чудово спрацюємося.

Не без певного зусилля я розтягую губи в подобі усмішки.

— Я піду, якщо ви не заперечуєте,— бурмочу я.

— Звичайно, йди, вже пів на шосту. До завтра.

— Добраніч, Джеку.

— Добраніч, Ано.

Зібравши сумку, натягаю куртку і йду до дверей. Опинившись у вечірній свіжості Сіетла, вдихаю на повні груди. Але повітря все одно не заповнює порожнечі в моїй душі — порожнечі, яку я відчувала з суботнього ранку, болючого нагадування про мою втрату. Похнюплено плентаюся до автобусної зупинки, втупившись у власні черевики, і міркую, як же мені тепер жити без моєї любові Ванди, мого старезного «жука»... чи без «Audi».

І відразу ж перепиняю себе. Ні. Не думай про нього! Звісно, тепер я можу дозволити собі авто — гарне нове авто. Мабуть, він надто вже щедро заплатив мені, і на думку про це в роті стає гірко, але я волю на то не зважати, просто викинути все з голови. І не думати про нього. А то знову заплачу, от простісінько зараз, посеред вулиці.

У квартирі порожньо. Я сумую за Кейт, яка, мабуть, вилежується зараз на пляжі Барбадосу, попиває прохолодний коктейль. Я вмикаю плоский телевізор, щоб звук заповнив вакуум і здавалося, ніби я не сама, проте не слухаю і не дивлюся. Я сідаю і тупо дивлюся в стіну. Нічого не відчуваю, тільки біль. Скільки ще мені це терпіти?

Із заціпеніння мене виводить трель домофону, і я перелякано здригаюся. Хто це? Трохи вагаюся, а потім натискаю на кнопку.

— Доставка для міс Стіл.

Голос ледачий, нудний, і мене переповнює розчарування. Внизу, притулившись до вхідних дверей, стоїть хлопчисько з картонною коробкою. Дряпаю свій підпис на квитанції і беру коробку. Вона хоч і велика, але на диво легка. Усередині — два десятки білих троянд і картка.

Вітаю з першим робочим вдень.

Сподіваюся, він минув добре.

І спасибі за планер. Ти дуже уважна.

Тепер він гордо стоїть у мене на письмовому столі.

Кристіян

Я дивлюся на картку, і порожнеча в моїх грудях росте. Не сумніваюся, що все це відіслала його секретарка. Мені дуже боляче думати про це. Роздивляюся троянди — вони розкішні, і у мене не піднімається рука їх викинути. Нічого не вдієш, іду на кухню і шукаю там вазу.

ВИМАЛЬОВУЄТЬСЯ НЕЗМІННА СХЕМА: ПРОБУДЖЕННЯ, робота, сльози, сон. Ну, спроба сну. Кристіян переслідує мене навіть уві сні. Переслідують його сьайливі сірі очі, розгублений погляд, ясна й блискуча чуприна. І музика... так багато музики — тепер я взагалі не можу її чути. Як можу, уникаю її. Я здригаюся навіть від музичних вставок у рекламі.

Про це я не розповідала нікому, навіть мамі чи Рею. У мене бракує сил. І я взагалі нічого не хочу. Зараз я сама на безлюдному острові, на випаленій війною землі, де нічого не росте, де горизонт темний і порожній. Так, я така. На роботі можу спілкуватися зі всіма — й ні з ким конкретно. От і все. Якщо я поговорю з мамою, то зламаюся остаточно — а у мене в душі й так нічого цілого не лишилося.

ЇСТИ НЕ МОЖУ. В СЕРЕДУ В ОБІД ковтнула стаканчик йогурту — перше, що з'їла з п'ятниці. Я існую завдяки капучино і дієтичній колі. Останнім часом виробила в собі звичку до лате

і дієтичної «коли». Отак і тримаюся на кофєїні, але від цього мене не полишає нервове збудження.

Джек часто підходить до мене, набридає, ставить питання про моє особисте життя. І що йому треба? Я прагну бути ввічливою, але близько його не підпускаю.

Я сиджу за комп'ютером, проглядаю пошту Джека і радію, що ця тупа робота відволікає мене від проблем. Пищить моя пошта, я швидко дивлюся, від кого лист.

Що за новина! Лист від Кристіяна. Ні, тільки цього мені бракує! Нащо сюди писати?

Від: Кристіяна Грея

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:05

Кому: Анастасії Стіл

Люба Анастасіє,

Пробач, що пишу тобі на роботу. Сподіваюся, що я не дуже тобі набридаю. Чи отримала ти мої квіти? Знаю, що завтра відкривається галерея, буде вернісаж твого приятеля. Їхати туди далеко, а на покупку авто у тебе, напевно, не було часу. Буду щасливий відвезти тебе туди — якщо ти захочеш.

Дай мені знати.

Кристіян Грей

Генеральний директор холдингу «Грей ентерпрайзес»

У мене на очах закипають сльози. Я схоплююся, галопом біжу в туалет і ховаюся в кабінку. Хосе! Я зовсім забула, адже обіцяла приїхати на його вернісаж. І Кристіян має рацію: як я туди доберуся?

Я притуляю долоню до гарячого лоба. Чому Хосе мені не подзвонив? І взагалі, чому ніхто не дзвонить мені? У сум'ятті відчуттів я навіть не помічала, що у мене мовчить мобільник.

А щоб тобі! Оце дурепа! У мене, як і раніше, ввімкнута переадресація дзвінків на смартфон «BlackBerry», забутий у Кристіяна. Весь цей час Грей отримував адресовані мені дзвінки — зрозуміло, якщо тільки не викинув смартфон. А як він дізнався мій мейл?

Втім, він знає навіть розмір мого взуття, тож здобути адресу електронної пошти для нього не проблема.

Чи зможу я зустрітися з ним знову? Чи витримаю? Чи хочу його бачити? Я заплашую очі і закидаю голову, охоплена гарячою хвилею млості. Звичайно, хочу.

Мабуть, скажу, що вже передумала. Ні, ні, ні, я не можу бути з людиною, яка полюбляє завдавати мені болю, з тим, хто не може мене любити.

Болісні спогади спалахують в моїй свідомості: ванна, сильні, ласкаві руки, поцілунки, його гумор і його хвилюючий сексуальний погляд. Я сумую без нього. П'ять днів, п'ять нестерпних днів тривали вічність. Я засинала в сльозах, шкодувала, що зустріла його, і хотіла, щоб він став іншим, зміг стати іншим, щоб ми могли бути разом. Скільки ще мені страждати від цього жахливого почуття? Я живу наче в пеклі.

Я обхоплюю плечі руками, міцно-міцно, немов боюся, що ось-ось розсиплюся на шматочки. Я скучаю без нього. Скучаю. Я люблю його. От так, люблю, і все.

Анастасіє Стіл, ти зараз на роботі!.. Мені треба бути сильною, але я хочу поїхати на вернісаж Хосе, а мазохістка, що ховається в глибині моєї душі, хоче ще й зустрічі з Кристіяном. Я набираю повні груди повітря, видихаю його і йду до свого столу.

Від: Анастасії Стіл

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:25

Кому: Кристіяну Грею

Привіт, Кристіяне,

Спасибі за квіти, вони чарівні.

Так, мені б хотілося поїхати.

Дякую.

Анастасія Стіл, асистентка Джека Гайда, редактора, СІП

Перевіряю свій мобільник — авжеж, була переадресація. Джек пішов на переговори, і я швиденько дзвоню Хосе.

— Привіт, Хосе. Це Ана.

— Привіт, забудо! — в його голосі стільки тепла, що мені знову хочеться плакати.

— Я не можу довго розмовляти. О котрій починається вернісаж?

— То ти все-таки приїдеш? — у його голосі бринить радість.

— Так, звичайно,— уявляю його обличчя, його широку усмішку і вперше за п'ять днів щиро всміхаюся.

— О сьомій тридцять.

— Тоді до зустрічі. Бувай, Хосе.

— Бувай, Ано.

Від: Кристіяна Грея

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:27

Кому: Анастасії Стіл

Люба Анастасіє,

О котрій мені заїхати по тебе?

Кристіян Грей

Генеральний директор холдингу «Грей ентерпрайзес»

Від: Анастасії Стіл

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:32

Кому: Кристіяну Грею

У Хосе вернісаж починається о 19:30. Як ти гадаєш, коли тобі краще заїхати?

Анастасія Стіл, асистентка Джека Гайда, редактора, СІП

Від: Кристіяна Грея

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:34

Кому: Анастасії Стіл

Люба Анастасіє,

До Портленда досить далеко. Я заїду за тобою о 17:45.

Чекаю на зустріч.

Кристіян Грей

Генеральний директор холдингу «Грей ентерпрайзес»

Від: Анастасії Стіл

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:38

Кому: Кристіяну Грею

Тоді до зустрічі.

Анастасія Стіл, асистентка Джека Гайда, редактора, СІП

Господи, я скоро побачу Кристіяна! Вперше за п'ять днів мій настрій поліпшується. Я дозволяю собі відкрито думати про нього.

Чи счував він за мною? Либонь, не так, як я за ним. А, може, він знайшов собі нову слухняну іграшку? Думка настільки нестерпна, що я одразу ж відганяю її. Дивлюся на пошту, яку потрібно негайно розсортувати, і намагаюся викинути Кристіяна з голови.

Цього вечора я кручусь у ліжку, намагаючись заснути, і вперше за декілька днів не плачу.

Переді мною виникає спотворене мукою обличчя Кристіяна — це було тієї миті, коли я йшла від нього. Я згадую, що він не хотів мене відпускати, і це дивно. Навіщо мені було залишатися, як усе зайшло в безвихідь? Кожному з нас заважало своє: я боялася болю, а він... чого він боявся? Любові?

Я перевертаюся на бік і обіймаю подушку. Моя душа сповнена журбою. Він гадає, що не заслуговує любові. Чому? Може, причина криється в його дитинстві? У його матері, яка була повією? Такі думки мордують мене, аж я поринаю в неспокійний сон.

ДЕНЬ ТЯГНЕТЬСЯ І ТЯГНЕТЬСЯ, а Джек незвичайно уважний до мене. Я підозрюю, що вся справа в сукні Кейт сливового кольору і чорних черевичках на високих підборах, які я поцупила з її шафи, але про це я стараюся не думати. З першої ж платні обов'язково куплю собі щось пристойне. Сукня висить на мені, але я вдаю, ніби так задумано.

Нарешті на годиннику п'ята тридцять. Серце скажено б'ється. Вдягаю піджак і беру сумочку. Зараз я побачу його!

— На побачення зібралася? — питає Джек, проходячи повз мій стіл до виходу.

— Так. Ні... не зовсім.

Він піднімає брову. На його обличчі інтерес.

— Бойфренд?

Я червонію від збентеження.

— Ні, просто друг. Колишній бойфренд.

— Ано, давай завтра після роботи підемо кудись. Ти гарно відпрацювала перший тиждень. Треба відсвяткувати.

Джек усміхається, і його обличчя на мить набуває незнайомого виразу. Мені стає трохи ніяково.

Суне руки в кишені й виходить. Я похмуро дивлюся йому в спину. Чи пристойно випивати з босом?

Я хитаю головою. Спершу мені належить пережити вечір з Кристіаном Греєм. Чи вдасться мені це?

Забігаю в туалет, зупиняюся перед великим дзеркалом, довго і прискіпливо дивлюся на своє обличчя. Воно, як завжди, бліде; під великими очима темні кола. Коротше, вигляд замучений і переляканий. Ох, шкода, що я не умію користуватися косметикою! Я підфарбовую вії, підводжу очі і поплескую себе по щоках, щоб вони хоч трохи порожевіли. Розчісую і укладаю коси, щоб вони гарно лежали на спині. Переводжу дух. Що ж, тепер наче все гаразд.

Тривога наростає, та все ж з вестибюлю я виходжу усмінена, махаю рукою Клер, що сидить у приймальні. Здається, ми з нею подружимося. Біля виходу Джек розмовляє з Елізабет. З широкою усмішкою він поспішає відчинити мені двері.

— Тільки після тебе, Ано,— каже він.

— Спасибі,— збентежено усміхаюся я.

Біля тротуару на мене чекає Тейлор. Він відчиняє задні дверцята автомобіля. Я нерішуче озираюся на Джека, що вийшов услід; мій бос тривожно зиркає на «Audi SUV».

Я підходжу і сідаю на задне сидіння. А там сидить він, Кристіан Грей,— в сірому костюмі, без краватки, і в білій сорочці. Сірі очі сяють.

У мене вмить пересихає в роті. Він має приголомшливий вигляд, ось тільки чомусь супитись, дивлячись на мене. Чому?

— Коли ти їла востаннє? — сердито питає він, коли Тейлор зачинає за мною дверцята.

Ну і ну!

— Привіт, Кристіане. Я теж рада тебе бачити.

— Не забивай мені баки. Відповідай,— в його очах спалахує гнів.

Гад!

— Ну, вдень я з'їла йогурт. Так, ще банан.

— Коли ти востаннє їла нормально? — суворо питає він.

Тейлор сідає за кермо, і «Audi» вливається в потік автомобілів.

Я дивлюся у вікно. Джек махає мені, хоча не знаю, як він бачить мене крізь темне скло. Я махаю у відповідь.

— Хто це? — шорстко питає Кристіян.

— Мій бос,— я дивлюся краєчком ока на гарного чоловіка, що сидить поряд зі мною. Його губи щільно стиснуті.

— Я слухаю! Твоя остання нормальна їжа?

— Кристіяне, це тебе не стосується, їй-богу,— кажу я, й моє тіло сповнюється хоробрістю.

— Мене стосується все, що ти робиш. Відповідай.

Та що ж таке! Я з досади заочую очі, а Кристіян сердито мружить. І вперше за багато днів мені раптом стає смішно. Я щосили прагну погамувати сміх, що загрожує вирватися назовні. Обличчя Кристіяна лагіднішає, і тінь усмішки лягає на його уста.

— Ну? — наполягає він, вже м'якше.

— Минулої п'ятниці, пасту,— пошепки відповідаю я.

Він заплющує очі. По його обличчю пробігає тінь гніву і, мабуть, жалю.

— Зрозуміло,— каже він безпристрасно.— Ти, здається, схудла на декілька фунтів. Їж, будь ласка, Анастасіє.

Я опускаю очі і роздивляюся свої зчеплені пальці. Чому поряд з ним я завжди відчуваю себе дурною недолугою дитиною?

Він дивиться на мене.

— Як справи? — м'яко питає.

Ну, взагалі-то, жакливо. Я ковтаю грудку в горлі.

— Якщо скажу, що все добре, то збрешу.

Він зітхає.

— От і в мене теж,— каже він і стискає мою руку.— Я ску-
чав без тебе.

Ой, ні! Я відчуваю тепло його пальців.

— Кристіяне, я...

— Ано, будь ласка, нам треба поговорити.

Зараз я заплачу. Ні!

— Кристіяне, я... не треба... я так багато плакала,— шепочу я, намагаючись упоратися з емоціями.

— Не треба, крихітко моя! — він тягне мене за руку, і я не тямлю навіть, як за мить опиняюся в нього на колінах. Він обіймає мене і тицяється носом у моє волосся.— Я так скупчав без тебе, Анастасіє,— говорить він ледве чутно.

Хочу вивільнитися з його рук, зберігати дистанцію, але не виходить. Він притискає мене до грудей. Я млію від блаженства. Ох, якби ж так було завжди!

Кладу голову йому на плече, а він укриває поцілунками моє волосся. Мені добре, немов удома. Від нього пахне чистотою, кондиціонером для білизни, гелем для тіла. А ще пахне Кристіяном — і це мій найулюбленіший запах. На мить дозволяю собі повірити в ілюзію, що все буде добре. Вона проливається на мою понівечену душу немов бальзам.

За декілька хвилин Тейлор пригальмовує «Audi» коло тротуару, хоч ми ще в місті.

— Ходімо,— Кристіян легенько підводить мене,— приїхали.

Що-що?

— Там вертолітний майданчик — на даху будівлі.— Кристіян закидає голову і махає рукою.

Ну звичайно, КТГ. Тейлор відчиняє переді мною дверцята, обдаровує теплою усмішкою. Я всміхаюся у відповідь.

— Я повинна повернути вам носову хустку.

— Залиште її собі, міс Стіл, з моїми найкращими побажаннями.

Я червонію. Кристіян виходить з авта і бере мене за руку. Він допитливо дивиться на Тейлора, а той відповідає йому безпристрасним поглядом.

— О дев'ятій? — мовить Кристіян.

— Так, сер.

Кристіян веде мене через подвійні двері у величезний вестибюль. Я млію від тепла довгих, чуйних пальців, що стискають мою руку, від них струмує неймовірна енергія. Але і без цього Кристіян притягує мене до себе — як сонце притягувало Ікара. Я вже обпеклася, та все ж таки знову лечу на його світло.

Підходимо до ліфта, він тисне на кнопку виклику. Краєм ока бачу на його губах загадкову півусмішку. Розсуваються стулки дверей. Він відпускає мою руку і легенько підштовхує мене в кабінку.

Ліфт зачинається. Ризикую ще раз підняти очі на Кристіяна. Він дивиться на мене з висоти свого зросту, і повітря немовби заряджається електрикою, воно згущується, пульсує між нами. Нас тягне одне до одного.

— О боже! — видихаю я, охоплена силою цього інстинктивного потягу, стародавнього, як саме життя.

— Я теж це відчуваю,— мовить він. Його очі затьмарені пристрастю.

Бажання темною, смертельною плазмою наповнює мій життєвий простір. Кристіян стискає мою долоню, пестить великим пальцем згин мого мізинця, і всі м'язи в моєму тілі стискаються в солодкої судомі.

Звідки у нього така влада наді мною?

— Анастасіє, не треба кусати губу,— шепоче він.

Я сумно дивлюся на нього. Я хочу його, негайно, тут, в ліфті. Та чи може бути інакше?

— Ти знаєш сама, що ти для мене значиш.

О, то я таки потрібна йому! Моя внутрішня богиня, моя самоцінка, пожвавішала після п'яти днів безнадії.

Ліфт відчиняється, і ми виходимо на дах. Тут вітер. На мені чорний піджак, але я мерзну. Кристіян обіймає мене за плечі, пригортає до себе, і ми швидко проходимо на середину вертолїтного майданчика. Там стоїть КТГ, і його лопаті поволі обертаються.

З кабіни вискакує високий світлочубий хлопець із квадратною щелепою і, пригнувшись, біжить до нас. Обмінявшись міцним рукостисканням з Кристіяном, він кричить кризь шум роторів:

— Машина готова, сер. У вашому розпорядженні!

— Все перевірів?

— Так, сер.

— Забереш приблизно о восьмій тридцять.

— Так, сер.

— Тейлор чекає на тебе біля входу.

— Дякую вам, містере Грей. Щасливо злітати до Портленда. Мем,— він ввічливо всміхається мені.

Не випускаючи моєї руки, Кристіян киває пілотові і, пригнувшись, веде мене до дверей вертольота.

Усередині він пристібає мене, туго затягує ремені. Багато-значно, із загадковою усмішкою.

— Ось тепер ти нікуди не дінешся,— каже він.— Мушу зізнатися, мені подобається на тобі цей бандаж. Так, ні до чого тут не торкайся.

Я густо червонію, коли він проводить вказівним пальцем по моїй щоці. Потім простягає навушники. «Мені б теж хотілося доторкнутися до тебе, але ти не хочеш». Я суплюсь. До того ж він так туго затягнув реміні, що я насилу можу поворухнутися.

Кристіян сідає в крісло пілота і пристібається, потім виконує всі передполітні перевірки. Діє упевнено і швидко. Він надіває навушники, клацає тумблером, і лопаті прискорюють оберти, оглушуючи мене гуркотом.

Він обертається до мене.

— Готова? — віддунює голос в навушниках.

— Угу.

На його вустах усмішка — пустотлива, хлоп'яча. Як давно я її не бачила!

— Сієтл-Такома, це борт КТГ, готовий до рейсу в Портленд через Портленд. Як чуєте мене? Прийом.

Безликий голос авіадиспетчера відповідає, інструктує.

— Вас зрозумів, вежа, говорить борт КТГ, кінець зв'язку.

Кристіян клацає двома тумблерами, береться за ручку керування, і вертоліт поволі здіймається у вечірнє небо.

Сієтл і мій шунок падають униз.

— Колись ми гналися за вранішньою зорею, Анастасіє, тепер ми наздоганяємо сутінки,— звучить у навушниках його голос.

Я не тямлюся з подиву. Що це таке? Невже він здатний на таку романтику? Він усміхається, і я боязко всміхаюся у відповідь.

— Цього разу, при вечірньому сонці, все матиме неймовірний вигляд,— каже він.

Минулого разу, коли ми летіли до Сієтла, було темно. А зараз перед нами відкрився просто-таки приголомшливий, неземний краєвид. Ми набираємо висоту, пролітаючи поміж високими хмарочосами.

— Онде моя «Ескала»,— він киває на будівлю,— «Boeing» там, а отам і вежа Спейс-Нідл.

— Ще жодного разу не була там,— зітхаю я, витягаючи шию.

— Я покажу тобі її — ми там повечеряємо.

— Кристіяне, ми розійшлися.

— Знаю. Але я все-таки поведу тебе туди і нагодую, — сердиться він.

Я киваю, бо розумію, що краще не сперечатися.

— Тут дуже гарно, спасибі.

— Вражає, чи не так?

— Вражає те, що ти можеш показати мені все це.

— Грубі лестощі, міс Стіл? Але я справді наділений багатьма талантами.

— Я це бачу, містере Грей.

Він повертає голову і усміхається. Вперше за п'ять днів я трохи розслаблююся. Може, не все так погано.

— Як тобі нова робота?

— Добре. Цікава.

— А що новий бос?

— Ну, нормальний.

Не можу ж я сказати, що мене турбує увага Джека? Кристіян примружується.

— Щось не так?

— Ні, все гаразд, якщо не враховувати очевидного.

— Очевидного?

— Ох, Кристіяне, іноді ти мене просто дістаєш.

— Дістаю? Я? Щось мені не подобається ваш тон, міс Стіл.

— Не подобається — то й гаразд.

Його губи розтягуються в усмішці.

— Я скучав без твого милого зухвалоного ротика, Анастасіє.

Мені хочеться крикнути: «А я скучала без тебе — всього тебе — не тільки без твого голосу, твоїх губ!..» Але я лише мовчки дивлюся крізь лобове скло КТГ, схоже на опуклу стіну акваріума. Ми продовжуємо летіти на південь. Над обрієм висить сонце — велике, оранжеве, небезпечне, — і я знову відчуваю себе Ікаром, що ризикує згоріти у його вогні.

СУТІНКИ ПОВЗУТЬ ЗА НАМИ услід від Сіетла, і небо омивають опалові, пурпурові й аквамаринові хвилі, що плавно переходять одна в одну. Матінка природа вміє це. Вечірне повітря чисте і ясне. Вогні Портленда мерехтять, підморгують, вітаючи нас, коли Кристіян приземляється на майданчику. Ми знову на

вершині чудернацької споруди, звідки відлітали менше трьох тижнів тому.

Здавалося б, що таке три тижні? Так, дрібниця. Та все ж мені здається, ніби я знала Кристіяна все своє життя. Він глушить двигун КТГ, клацаючи різними перемикачами. Лопаті поволі зупиняються, і незабаром я чую в навушниках лише власний подих. Гм-м-м. Раптово чомусь згадуються органі меси Томаса Талліса, що справили на мене таке химерне враження. Пульс прискорюється. Мені не хочеться нікуди йти звідси.

Кристіян розстібає ремені й вивільняє мене з моєї зброї.

— Сподобався політ, міс Стіл? — ласкаво питає він.

— Так, дякую вам, містере Грей, — ввічливо відповідаю.

— Ну, тепер ходімо дивитися фотографії твого приятеля.

Він подає мені руку, і я спираюся на неї, щоб вибратися з КТГ.

Назустріч нам йде сивобородий чоловік і широко посміхається. Я впізнаю його, бачила минулого разу.

— Привіт, Джо, — Кристіян відпускає мою руку і здоровкається з ним.

— Наглянь за машиною. Стівен забере її після восьмої.

— Буде зроблено, містере Грей. Мем, — він ввічливо киває мені, — ваш автомобіль чекає внизу, сер. А, ліфт не працює. Доведеться вам іти пішки.

— Дякую, Джо.

Кристіян бере мене за руку, і ми прямуємо до сходів.

— Добре, що тут всього три поверхи. Ти на таких підборах, — несхвально каже він.

Що ще за жарти?

— Тобі не подобаються ці черевики?

— Дуже подобаються, Анастасіє, — він мружиться і, здається, хоче сказати щось іще, але стримується. — Гаразд. Підемо помалу. Бракує тільки, щоб ти спіткнулася і зламала собі шию.

ПОКИ ШОФЕР ВЕЗЕ НАС в галерею, ми сидимо мовчки. Тривога повернулася і знову мордує мене, тепер я розумію, що час польоту в КТГ був затишшям, «оком бурі». Кристіян спокійний і задумливий... ба навіть пригнічений; наш колишній веселий настрій розвіявся. Мені хочеться сказати так

багато, але поїздка дуже коротка. Кристіян замислено визирає у вікно.

— Хосе — просто мій друг,— кажу я.

Кристіян обертається; у його очах — настороженість. Його уста... ох, вони будять в мені такі солодкі спогади! Пам'ятаю їх усією своєю шкірою, всім своїм тілом — всюди. Кристіян супитьсся.

— Твої красиві очі тепер займають половину обличчя, Анастасіє. Будь ласка, обіцяй мені, що ти будеш їсти.

— Так, Кристіяне, я буду їсти,— відповідаю я мов робот.

— Я кажу серйозно.

— Та ну?

Мені не вдається прибрати насмішку з голосу. Чесно кажучи, вражає нахабство цієї людини, яка змусила мене пройти крізь пекло. Ні, все не так. Я сама спустилась у пекло. Ні, все-таки він. Я геть заплуталася.

— Я не хочу воювати з тобою, Анастасіє. Я хочу, щоб ти повернулася, і хочу, щоб ти була здоровою.

— Але ж нічого не змінилося.

«Недарма ж ти П'ятдесят Відгінків» — подумки додаю я.

— Давай поговоримо про це дорогою назад. Вже приїхали.

Ми зупиняємося біля галереї, і Кристіян виходить із авта. Він відчиняє дверцята й подає мені руку.

— Навіщо ти так робиш? — мій голос звучить голосніше, ніж я хочу.

— Що я роблю? — дивується Кристіян.

— Говориш такі речі, а потім...

— Анастасіє, ми приїхали туди, куди ти хотіла. Давай підемо в галерею. Потім поговоримо. Я не хочу влаштовувати сцени на вулиці.

Я роззираюся навсбіч. Він має рацію. Навколо людно. Я міцно стискаю губи, а він гнівно дивиться на мене.

— Добре,— похмуро відповідаю.

Він стискає мою руку і веде мене до галереї.

Ми потрапляємо в перероблений пакгауз — цегляні стіни, темна дерев'яна підлога, білі стелі. Сучасно, просторо. Тут походжають відвідувачі, сьорбають вино і милуються роботами Хосе. На мить мої тривоги відступають, я усвідомлюю, що мій друг утілив у життя свою мрію.

Успіху тобі, Хосе!